

съ умотелен погледъ, като че просѣше разрешение да остане въ нашето семейство.

О, ти хитро, малко просяче! — каза баща ми, Значи, ти знаешъ и фокуси, можешъ да се изправяшъ и просишъ, а? Добре, добре . . . Можешъ да се присъединишъ къмъ насъ, ако знаешъ, какъ да се носишъ.

И така, татко се свикна съ кученцето и го обикна, ала баба ми и сестра ми не го и поглеждаха.

Никой не дойде да го потърси и никой другъ не го искаше, затова Зипъ остана да живѣе у насъ. Моя грижа бѣше да го храня, да му подреждамъ топло и сухо мѣстенце за спане, да го кѣпя веднажъ седмично, да го чистя отъ бълхи и да му давамъ лѣкарство, кога се разболѣе. Знаете, кучето е като дете: не може самичко да се грижи за себе си. Господарьтъ му трѣбва да се грижи за него и всѣко добро куче трѣбва да има добъръ господарь.

Голѣмата привързаностъ на Зипъ къмъ мене бѣ достатѣчна отплата за всичкитѣ ми грижи. Всѣка сутринъ идваше да ме събужда. После ме наблюдаваше, какъ се обличамъ и трѣгваше съ мене за закуска. Но бѣше възпитано и винаги чакаше търпеливо, доде свърша азъ и стана да го нахраня. Щомъ трѣгнѣхъ за училище, той ме поглеждаше така умилително, като че искаше да ми каже: „Защо да не дойда и азъ съ тебе?“ Тогава азъ му казвахъ: „Не, Зипъ, ти ще стоишъ тука. Училището не е мѣсто за кучета. Бжди само добро кученце и азъ ти обещавамъ, че ще играя съ тебе, кога се върна“.

Тогава то отиваше на двора, лѣгаше и се стараше да бжде добро. Много се изкушаваше да подгони кокошкитѣ и пакъ да отскубне нѣкое и друго-перо отъ пѣтлювата опашка, ала отдавна бѣ разбралъ, че трѣбва да ги остави на мира. Запомнилъ бѣше, какво му стори готвачката, когато се опита първия пѣтъ да играе съ тѣхъ.